

(Пжтни бележки)

Гората

Има вече тридесетъ години отъ тогазъ, но помня и до днесъ и никога нѣма да забравя онова лѣто, което прекарахъ изъ гънкитѣ на Западния Балканъ.

Надъ града, чакъ до небето се издига като великанъ гордиятъ Комъ. Колкото пжти погледнешъ навънъ, окото се приковава тамъ. Надипленитѣ меки, кадифени поли на планината се спускатъ чакъ до самия градъ. Въ града лѣте е душно, едвамъ се диша. А въ планината и гората цари свѣжестъ, прохлада. Въ гората можешъ да отдъхнешъ свободно и дълбоко. И не можешъ да устоишъ на изкушението и отивашъ тамъ. Гората те посрѣща съ открити обятия и ти шепне тихо, радостно, приветливо. . .

И колкото по-навжтре влизашъ въ гората, толкова повече таинствениятъ шепотъ те омайва, привлича, зове. . . Сякашъ всѣки листъ ти шепне, всѣка вѣйка ти пѣе. Изведнажъ този таинственъ шепотъ се слива въ чудна, вълшебна музика и сладка пѣсень, които те омаиватъ. И никога и никжде другаде нѣма да чуешъ такива пѣсни и музика, освенъ лѣте въ гората.

А вечеръ, когато месецътъ огрѣе, когато сладъкъ зефиръ повѣе, тази вълшебна музика те унася и кара да забравишъ всичко и да пожелаешъ гората.

Всѣки день бродѣхъ изъ гората. Всѣки день навлизахъ по-навжтре и по-навжтре въ планината. Качвахъ се по-високо и по-високо по стръмнинитѣ. Кжпѣхъ се въ бистритѣ и прохладни потоци и все пакъ не бѣхъ доволенъ. Искахъ да погостувамъ още повече на планината, искахъ да послушамъ още по-отблизо гората.